

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 932 038 915

www.benedictinessantperepuelles.cat

2a època – núm. 138 – maig 2015

Invocació a l'Esperit

Vine, Esperit Sant. Desperta la nostra fe feble, petita i vacil·lant. Ensenya'ns a viure confiant en l'amor insondable de Déu, nostre Pare, a tots els seus fills i filles, estiguin dins o fora de la teva Església. Si s'apaga aquesta fe en els nostres cors, aviat morirà també en les nostres comunitats i esglésies.

Vine, Esperit Sant. Obre les nostres oïdes per escoltar les teves crides, les que ens arriben avui, des dels interrogants, sofriments, conflictes i contradiccions dels homes i dones dels nostres dies. Fes-nos viure oberts al teu poder per engendrar la fe nova que necessita aquesta societat nova. Que, a la teva Església, visquem més atents a tot allò que neix que no pas al que mor, amb el cor sostingut per l'esperança i no minat per la nostàlgia.

Vine, Esperit Sant. Purifica el cor de la teva Església. Posa veritat entre nosaltres. Ensenya'ns a reconèixer els nostres pecats i limitacions. Recorda'ns que som com tothom: fràgils, mediocres i pecadors. Allibera'ns de la nostra arrogància i falsa seguretat. Fes que aprenguem a caminar entre els homes amb més veritat i humilitat.

Vine, Esperit Sant. Ensenya'ns a mirar de manera nova la vida, el món i, sobretot, les persones. Que aprenguem a mirar com Jesús mirava els qui pateixen, els qui ploren, els qui cauen, els qui viuen sols i oblidats. Si canvia la nostra mirada, canviarà també el cor i el rostre de la teva Església. Els deixebles de Jesús irradiarem millor la seva proximitat, la seva comprensió i solidaritat envers els

més necessitats. Ens assemblem més al nostre Mestre i Senyor.

***Vine, Esperit Sant.** Fes de nosaltres una Església de portes obertes, cor compassiu i esperança encomanadissa. Que res ni ningú no ens distregui o desviï del*

projecte de Jesús: fer un món més just i més digne, més amable i més feliç, obrint camins al regne de Déu.

JOSÉ ANTONIO PAGOLA
traductor: Francesc Bragula

Des de la comunitat

SORTIDA PASQUAL DE LA COMUNITAT

Dissabte, 6 de juny del 2015

- visita a les esglésies romàniques de Sant Pere, Santa Maria i Sant Miquel de Terrassa
- dinar a Prats de Lluçanès
- visita al monestir de Santa Maria de Lluçà on es farà la reunió comunitària i l'Eucaristia

- ✓ hora de sortida : 8.45
- ✓ lloc : monestir de Sant Pere de les Puel·les, Anglí, 55
- ✓ preu : 35 € (aprox.) - inclou autocar, entrades, guiatge a les visites, dinar amb cafè i beure
- ✓ pararem a esmorzar, caldria portar-lo de casa

Nova megafonia de l'Església

En una de les reunions que la comunitat cristiana hem anat fent al llarg d'aquest curs algun diumenge després de l'Eucaristia, es va parlar de la possibilitat de millorar la megafonia de l'Església. El projecte va anar endavant. Es van demanar diversos pressupostos i finalment ens vàrem decidir per la empresa Rocafer, que ha fet la instal·lació de la nova megafonia. Es va estrenar per Setmana Santa, i tothom la valora molt positivament i l'agraeix. Dues persones de la comunitat, que han volgut mantenir-se en l'anonimat, han pagat tot el cost de la instal·lació.

Es agraïm ben de cor el seu gest tan generós que serà de molta utilitat per a tots els qui ens apleguem per pregar i celebrar l'Eucaristia.

Centre de l'esperança Boassa, Burkina Faso

El nostre amic Agustí Goytisoló, jesuïta, que treballa des de fa deu anys a Burkina Faso, després d'haver estat al Txad uns trenta-cinc anys, ens va demanar una ajuda per al projecte Centre de l'Esperança en el qual ell col·labora, i que es va crear per acollir i ajudar les dones que viuen amb el virus VIH. S'encarreguen de proporcionar-los els medicaments necessaris, que actualment són molt eficaços si es prenen regularment. Atendre aquestes persones suposa també, entre altres coses, una atenció al seu estat general de salut i una ajuda en alimentació.

Es va fer una col·lecta per a aquesta intenció i es van recollir 800 €. Gràcies per la vostra generositat.

El dia 31 de maig, després de l'Eucaristia, tindrà lloc la reunió de la comunitat cristiana, hem convidat l'Agustí perquè ens expliqui la seva experiència a Burkina Faso.

Caixa solidària

Últimament hi ha hagut algun canvi en la distribució dels diners de la Caixa solidària.

Els diners que mensualment es destinaven per ajudar a cobrir les despeses de mossèn Francesc Vergés, ara les destinarem a la Llar Àngel Guimerà, el projecte de mossèn Josep Maria Fabró, que acull persones que surten de la presó i no tenen on anar. Com sabeu, aquest projecte s'està consolidant i agraeix moltíssim la nostra ajuda.

Continuarem ajudant a la Fundació Ared, amb la qual hem col·laborat des dels seus inicis. Com a empresa d'inserció està molt consolidada i reben diverses subvencions, però tenen moltes necessitats a nivell bàsic: un menjador, ajuda i seguiment a famílies desestructurades, infants, recerca de treball..., que se sostenen per les ajudes privades. Agraeixen i valoren la nostra col·laboració encara que sigui petita.

L'entrevista

Xavier Rius
i M. Antònia Sambeat

Any i lloc de naixement i tot el que pugui ser rellevant

La Maria Antònia i jo, varem néixer la segona meitat de la dècada dels quaranta a Barcelona, ella a l'Eixample i jo a Gràcia. Les nostres famílies eren creients i practicants cosa que va determinar la nostra educació personal i religiosa tant en la pròpia família, per part de ella en les Congregacions Marianes i per part meva en l'Escola Virtèlia. A Virtèlia vaig rebre la influència decisiva de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat i de l'escoltisme confessional d'aleshores, amb mossèn Pere Llumà com a referent. En la nostra infantesa i adolescència ens van ensenyar a estimar la nostra terra, a tenir gust per les coses ben fetes, a valorar l'esforç com a eina de treball i a estimar l'art i la bellesa, particularment en l'expressió musical, tant en la Maria Antònia per part de la seva mare, com en mi per la influència del meu pare, músic de vocació i gregorianista acèrrim fins al final des seus dies. En les nostres famílies, tot i que en contextos diferents, vam viure un ambient culte, lliberal i obert, ben llunyà dels maximalismes polítics, socials i religiosos de l'època. Va ser en aquest context que la Maria Antònia i jo ens vam conèixer.

Tots dos vam estudiar medicina però en universitats diferents, ella en la Universitat de Barcelona i a l'Hospital Clínic, i jo en la recent creada Universitat Autònoma de Barcelona i a l'Hospital de Sant Pau, on vaig formar part de

la primera promoció de metges d'aquella universitat. Ens vam casar el 29 d'abril de 1972. Després van arribar la Clara (1976) i el Bernat (1978) i tot seguit un llarg període d'uns vint anys entregats gairebé en exclusiva a la professió i a la família. Durant aquest llarg període, vam mantenir la nostra vida de fe i vam cuidar de l'educació cristiana dels nostres fills als caputxins de Sarrià.

Des de quan participeu de la litúrgia o coneixeu Sant Pere de les Puel·les

Corria la tardor de 1994 al captard d'un diumenge encara calorós, quan tot passejant pel barri, vam prendre esment al carrer Anglí d'un edifici gran, un xic feixuc i grisós, amb una porta que donava entrada a una església; hi vam entrar. A aquella hora unes monges cantaven acompanyades per un orgue que sonava molt bé i tot plegat íntim i acollidor; després vam saber que era la salmòdia de l'ofici de vespres. Les nostres sensibilitats musical i religiosa van quedar tocades. A partir d'aleshores vam tornar-hi una i una altra vegada, primer a vespres i després progressivament també a l'Eucaristia dominical. Amb goig vam anar trobant alguns amics i coneguts de la nostra joventut i adolescència, que potser feia anys que no en sabíem res, i un entranyable i vigorós capellà, mossèn Francesc, amb qui vam sintonitzar ràpidament. No cal dir que l'acolliment de les monges en aquests primers passos per Sant Pere va ser determinat en el posterior procés d'integració a la comunitat cristiana que s'hi aplegava; la molt recordada i enyorada germana Roser Pujol, la germana Catalina Terrats, la mare Maria-Lurdes Solé abadessa d'aleshores, van ser, entre d'altres, les primeres monges que ens van acollir.

A partir de la convivència amb la comunitat cristiana i les monges i amb la participació assídua en la litúrgia i les activitats que s'hi feien, el caliu de la nostra fe que es mantenia encès des de la nostra infantesa va anar revifant. En aquest procés de despertar i maduració en la fe, va arribar un moment que vam veure la necessitat d'implicar-nos personalment més en el servei a l'Església. Va ser des d'aquí i a partir de Sant Pere que vaig sentir la crida de Déu a servir-lo des del ministeri ordenat com diaca. En aquest camí sempre acompanyat per la Maria Antònia, vaig ser ordenat el 30 de novembre de 2008.

Què és per vosaltres Sant Pere de les Puel·les

Sant Pere és per nosaltres l'indret on celebrar amb goig la fe i l'amistat, tot a redós de la comunitat monàstica i cristiana, on sempre ens hi hem sentit molt ben acollits i com a casa.

CARME VILLARROYA

SANT ROMERO D'AMÈRICA

Diumenge 23 de març de 1980 a la capital de El Salvador de Llatinoamèrica. El bisbe Óscar Romero està celebrant l'Eucaristia a la catedral de San Salvador. La missa és transmesa per la ràdio diocesana. Hi assisteix una delegació ecumènica d'Estats Units que desitjava informar-se sobre les violacions dels drets humans a El Salvador.

Després de fer un resum de totes les homilies d'aquella Quaresma, el bisbe va dir:

Ja sé que molts s'escandalitzen de les meves paraules, acusant-me de posar-me en política, però no accepto aquesta acusació, sinó que faig un esforç per tal que tot el que ens ha volgut impulsar el Concili Vaticà II, la Reunió de bisbes de Medellín i de Puebla, no tan sols ho tinguem als fulls i ho estudiem periòdicament, sinó que ho visquem i ho traduïm en aquesta conflictiva realitat de predicar com cal l'Evangelí pel nostre poble.

Tot seguit el bisbe va llegir una llarga llista de noms de tots aquells que havien estat víctimes de violència durant la setmana anterior. Al final va fer la famosa crida als membres de l'exèrcit, en particular als membres de la guàrdia nacional i la policia, així com a les tropes:

Hermanos, son de nuestro mismo pueblo, matan a sus mismos hermanos campesinos y ante una orden de matar que dé un hombre debe prevalecer la Ley de Dios que dice: no matar. Ningún soldado está obligado a obedecer una orden contra la Ley de Dios. Una ley inmoral nadie tiene que cumplirla. Ya es tiempo de que recuperen su conciencia y que obedezcan antes su conciencia que a la orden del pecado. La Iglesia, defensora de los derechos de Dios, de la Ley de Dios, de la dignidad humana, de la persona, no puede quedarse callada ante tanta abominación. Queremos que el gobierno tome en serio que de nada sirven las reformas si van teñidas con tanta sangre. En nombre de Dios, pues, y en nombre de este sufrido pueblo cuyos lamentos suben hasta el cielo cada día más tumultuosos, les suplico, les ruego, les ordeno en nombre de Dios: ¡cese la represión!

El dia següent un oficial de la guàrdia va comentar: «Allò que el bisbe va dir ahir és un delictes».

Han passat trenta-cinc anys. Però, des de l'endemà mateix del seu martiri, els cristians d'Amèrica Llatina van anomenar el bisbe de San Salvador — gràcies al bisbe Pere Casaldàliga— san Romero de Amèrica. El jesuïta Ignasi Ellacuría, rector de la universitat UCA, màrtir també uns anys després (16 de novembre 1989) i el mateix Pere Casaldàliga van dir a l'Eucaristia uns dies després de l'assassinat: «Amb monsenyor Romero Déu ha passat pel Salvador».

Romero va saber veure Crist present en la història humana, fins a poder dir als camperols massacrats: «Ustedes son el cuerpo de Cristo». Però això va ser el final de tot un camí. Hi va haver una conversió quan van matar un sacerdot que defensava els pobres, Rutilio Grande, quan Romero només portava vint dies com a arquebisbe de San Salvador (1977). Un màrtir va donar vida a un altre màrtir. Davant del cadàver del padre Rutilio Grande, monsenyor Romero va sentir la crida de Crist per a vèncer la seva natural timidesa i omplir-se de la intrepidesa de l'apòstol.

La vida de Romero reposarà sobre tres columnes: l'oració, els signes del temps i l'opció pels pobres. Romero va trobar en els pobres el Crist, i en ells a Déu, com digué:

He conocido a Dios porque he conocido a mi pueblo.

El que tortura a un hombre, el que ha ofendido a un hombre, atropellado a un hombre, ha ofendido la imagen de Dios y la Iglesia siente que es suya esa cruz, ese martirio.

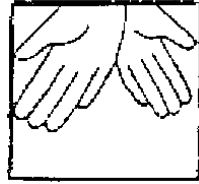
Romero d'Amèrica, màrtir, representa milers de catòlics: bisbes, sacerdots, religiosos/es, catequistes, delegats de la paraula i tants cristians que foren assassinats pel mateix, per la seva fe. Una fe que vivien i expressaven lluitant a favor dels pobres i la justícia.. ¿Qui és cristià? Romero ens ho diu: «**El qui no estima no s'ha de dir cristià**».

En Óscar Romero l'amor a Déu i l'amor als altres, contemplació i acció van units. La confiança en Déu i la voluntat activa a favor dels pobres i la justícia, mística i política d'aquest màrtir d'Amèrica són tan actuals com ara fa trenta-cinc anys.

La bona notícia de la seva beatificació ens esponja el cor, perquè ens fa tenir l'esperança que sempre hi ha temps per convertir-nos al dolor dels pobres, dels altres, i treballar per la seva dignitat. Sant Romero és un sant que no ens deixa tranquils, que qüestiona la nostra forma de vida, que ens convida a deixar les posicions còmodes i atrevir-nos a córrer riscos.

Extret d'*Angogerma* 35 (març 2015)

Gent de pau

Molts et diuen:
d'on vens?, tu qui ets?, què busques?
Com explicar el plor d'un fill,
el dolor d'una mare...
Els teus ulls cerquen un futur millor,
miren encara més enllà,
i les mans, un món més humà
comencen ja a realitzar.
Després d'un llarg viatge,
has arribat fins aquí
i mentre penses i et preguntes
què puc fer i on anar...

*Vine amb nosaltres avui et diem,
vine amb nosaltres i t'abracem,
ets la meva germana, tu pots donar-me la mà.
Vine amb nosaltres avui et diem,
vine amb nosaltres i t'abracem,
tu ets fill de Déu, tu ets filla de Déu
i ara som gent de pau!*

I si et preguntes:
quina és la força que el món canviarà?
És l'amistat, és la no-violència, és la solidaritat.
Hi haurà un lloc per a tots, i la pau arribarà.
Hi ha un món nou per construir,
una força ens pot unir.

*Anònim, cançó en una pregària
a la comunitat de Sant'Egidio
amb motiu del naufragi
dels 900 immigrants morts al mar*